

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз ОК 14/2023
15.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Дубравке Дамјановић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Милоша Делибашића, због кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 5. у вези става 2. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Делибашића–адвоката Миодрага Стојанкића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду-посебно одељење за организовани криминал Кв-По1 590/22 од 27.01.2023.године и Апелационог суда у Београду-посебно одељење Кж1-По1 4/23 од 05.04.2023.године, у седници већа одржаној дана 15.06.2023.године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Делибашића–адвоката Миодрага Стојанкића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду-посебно одељење за организовани криминал Кв-По1 590/22 од 27.01.2023.године и Апелационог суда у Београду-посебно одељење Кж1-По1 4/23 од 05.04.2023.године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду-посебно одељење за организовани криминал Кв-По1 590/22 од 27.01.2023.године, одбијен је као неоснован захтев браниоца осуђеног Милоша Делибашића, адвоката Миодрага Стојанкића, за изрицање јединствене казне осуђеном Милошу Делибашићу, који је у суд примљен дана 25.10.2022.године, по пресуди Вишег суда у Београду-посебно одељење за организовани криминал К.по1 бр.112/2018 од 02.04.2019.године, која је постала правноснажна дана 28.11.2019.године и по пресуди Вишег суда у Београду К.бр.2441/10-Кв.бр.2123/18 од 27.08.2018.године, која је постала правноснажна дана 14.09.2018.године.

Пресудом Апелационог суда у Београду-посебно одељење Кж1-По1 4/23 од 05.04.2023.године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног Милоша Делибашића и његовог браниоца адвоката Миодрага Стојанкића, а пресуда Вишег суда у Београду-

посебно одељење за организовани криминал Кв-По1 590/22 од 27.01.2023.године је потврђена.

Против наведених правоснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног Милоша Делибашића–адвокат Миодраг Стојанкић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2), 439. тачка 2),3) и 4) и 441. став 1. ЗКП. са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и преиначи пресуду Апелационог суда у у Београду-посебно одељење за организовани криминал Кж1-По1 4/23 од 05.04.2023.године, тако што ће усвојити захтев браниоца окривљеног за изрицање јединствене казне затвора.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правоснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је погрешан закључак другостепеног суда да је захтев за изрицање јединствене казне затвора неоснован, и образложење тог суда да окривљени јединствену казну затвора од три године и два месеца на коју је осуђен пресудом Вишег суда у Београду Кв.бр.2123/18 од 27.08.2018.године наводно издржао, те да самим тим није било услова за спајање те казне са пресудом Вишег суда у Београду-посебно одељење за организовани криминал Кпо1 112/18 од 02.04.2019.године. Бранилац наведено образлаже тиме да је пресудом Кв.бр.2123/18 од 27.08.2018.године, Виши суд у Београду окривљеном изрекао јединствену казну затвора за кривично дело за које је правоснажно осуђен пресудом Окружног суда у Београду К.бр.4/08 од 28.05.2008.године, а која је постала правоснажна дана 27.01.2009.године и коју казну је окривљени већ издржао за кривично дело за које је осуђен пресудом Другог основног суда у Београду К.бр. 13111/10 од 10.06.2016.године, што значи да је Виши суд у Београду окривљеном спојио већ издржану казну затвора са казном чије издржавање је тек започео, сходно одредби члана 60. став 1.КЗ. У прилог наведеном, бранилац истиче да је нејасан закључак да је окривљени у тренутку кад му је изрицана пресуда Вишег суда у Београду-посебно одељење за организовани криминал Кпо1 112/18 од 02.04.2019.године већ издржао казну затвора од три године и два месеца на коју је осуђен само осам месеци раније, односно дана 27.08.2018.године. Ово посебно имајући у виду да је у образложењу пресуде Кв.бр.2123/18 од 27.08.2018.године наведено да је окривљени у тренутку њеног изрицања већ био на издржавању казне затвора од једне године и три месеца на коју је осуђен пресудом Другог основног суда у Београду К.бр. 13111/10 од 10.06.2016.године. Имајући све наведено у виду, бранилац сматра да је суд у погледу кривичног дела које је предмет одлуке, применио закон који се не може применити, тако што је одбио да примени Кривични законик који је важио у тренутку подношења захтева за изрицање јединствене казне затвора и на тај начин одбио да изрекне јединствену казну затвора, као и да је одлуком о кривичној санкцији повређена одредба члана 60. став 1. КЗ.

Исти наводи захтева били су истакнути у жалби браниоца окривљеног Милоша Делибашића, адвоката Миодрага Стојанкића, те били предмет разматрања Апелационог суда у Београду који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против првостепене пресуде Вишег суда у Београду- посебно одељење за организовани криминал Кв-По1 590/22 од 27.01.2023.године. Апелациони суд у Београду, као другостепени, је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни два, став осми и девети и на страни три, став први своје одлуке Кж1-По1 4/23 од 05.04.2023.године изнео јасне и довољне разлоге, а које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Поред наведеног, Врховни суд указује да је правилно поступање другостепеног суда засновано, осим на чињеници да је окривљени издржао казну по раније изреченој пресуди, и на чињеници да је са издржавањем те казне започео пре него што му се судило за ново кривично дело у кривичном поступку Кпо1 112/18, због чега није било услова за примену одредбе члана 62. КЗ.

Бранилац у захтеву указује и на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2), 439. тачка 4) и 441. став 1. ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих, је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, па се овај суд у разматрање и оцену наведених повреда, није упуштао.

Са свега изложеног, на основу одредаба члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија,
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић